

R A D R A D
K A T K A T
Ř E Š Ř E Š
T Í K T Í K
O V Á O V Á
T A J T A J
E M S E M S
T V Í T V Í

MOTTO

Tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Radka Třeštíková

Tajemství – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**RADKA
TŘEŠTÍKOVÁ**

**T A J
E M S
T V Í**

PRAHA 2021

**ELE,
JONATANOVÍ,
TOMÁŠOVÍ**

**MÁŠ TAJEMSTVÍ,
O KTERÝM MŮŽEŠ
JENOM ZPÍVAT
A ZAMĚNIT VŠECHNY
SLOVA ZA LA, LA, LA,
LA, LA, LA, LA, LA,
LA, LA.....**

**TATA BOJS,
TAJEMSTVÍ**

DÍL PRVNÍ

1

„Hodná Rita.“ Muž s několikadenním strništěm na tváři hladí mokrou srst svého psa, pak se obrátí na svého kolegu, který je zarostlý úplně stejně, jako by se snad domluvili na dni, kdy se oba konečně oholí. „Tak hlavně že jsme vydali to doporučení.“

„Fakt myslíš, že stačí lidem něco doporučovat?“ namítne Mártý rozčileně. Zvláštní, že to říká zrovna on.

Víťa si znovu vzpomene na tu vášnivou debatu dole v chatě. Dokázal by zopakovat, kdo co tenkrát řekl, i kdyby ho vzbudili o půlnoci, klidně pozpátku, a přitom by na to nejradši zapomněl. Na to krátké zvolání, co se teď prudce odrazí od skalní stěny jako vítr, otočí se kolem něj a zmizí. Víťa se za ním rychle ohlédne, ale už je pozdě. Všude je jenom bílo, nekonečné bílo odshora dolů, jako když vymaluješ stěnu válečkem, až na tu malou oranžovou skvrnu, co se mu vypálila na sítnici, vidí ji, i když zamrká, aby se jí zbavil, vidí ji pořád.

„Kdyby sem aspoň netahali děcka,“ mele si Mártý svou. Proč pořád říká tyhle blbosti, copak už na všechno zapomněl? Jazykem se přitom pokouší dostat ze zadní stoličky kousek proteinové tyčinky. „Lidi ví hovno, co hory dovedou,“ řekne, když se mu to konečně podaří, blbá datle.

„Hm.“

„Klidně tě zradí, i když je miluješ, klidně tě zradí. Kurvy.“

Víťa se zamračí, mluvit v téhle ztichlé, panenské krajině sprostě, to je jako chodit a zahazovat za sebou odpadky, ale upozorňovat Mártýho, že by to dělat neměl, je zbytečné. Mártý nadužívá vulgarismy zcela záměrně, prý nebude mluvit jako baba, není baba a není z cukru, že mu to loni Víťa schválně připomněl, rozhodlo o Dušanovi. Přece se nenechá ze stěny sundávat vrtulníkem.

„Hory za nic nemůžou,“ připomene mu teď. Hory jsou Víťova rodina, cítí povinnost je bránit. Ony jen tiše, nehnutě stojí, po nikom nechodí, za nikým nelezou. Nikomu nic nedokazují.

„Lidi ví hovno,“ pronese Mártý podruhé, nejspíš aby jeho první hovno za nimi v trávě neleželo tak samo.

„Půjdeš na hřbitov?“

„Neser mě se hřbitovem, Víte.“ Víte říká Mártý Víťovi, jen když ho sere. „Stejně tam nikdo není.“

„No, bude patnáctého,“ připomene mu Víťa a poškrábe se ve vousích. Ráno si je trochu zastříhl, už to nevydržel, ale oholit se úplně, k tomu se ještě nerozhoupal, přitom všichni se dolů nevrátí, to už je jisté, a ty vousy mu nesluší, i bez nich má dost velkou hlavu a na ní husté, rozčepýřené vlasy, v kombinaci s hustými vousy už vypadá jako trosečník.

„Jo, já vím, myslíš, že to nevím? Kurva.“

„Já tam půjdu,“ řekne Víťa. Najednou je statečný. „Ale asi až nějak pozděj.“ Takže není.

„Jasně, nechceš nikoho potkat.“ Mártý se neptá, co by se ptal, když to moc dobře ví.

V mírném rozestupu pokračují oba dál po zpevněném úbočí. Podrážky jejich pohorek škrtají v pravidelném rytmu o kamínky. Silný vítr se jim zakusuje do bund, jako by je z nich potřeboval vysvléct a pověsit na věšák do předsíně. Rita má uši překlopené dozadu, občas rozčíleně pohodí hlavou nebo vyštěkne, jen tak, aby se neřeklo, štěkat na vítr nemá v popisu práce. Jde poslušně vedle Víti, jen jednou seběhne dolů z prudkého

svahu, v tom hůře přístupném terénu ji nejspíš něco zaujalo. Víťa se zastaví, čeká, až mu dá Rita nějaké znamení, ale ona zase jen rychle vyběhne zpátky.

„Nic?“ zeptá se jí.

Neodpoví, takže nic.

V terénu je na čtyřicet záchranářů horské služby a několik psůvodů s německými ovčáky, Rita je jediná border kolie mezi nimi, občas se tomu někdo podiví, ale vycvičit jde i jorkšíra, reaguje na to obvykle Víťa, jenže jorkšír by v horách nepřežil zimu. Ritu má sedm let, nejdřív ji nechtěl, vždycky měl vlčáky, a tohle je navíc fena, musel ji nechat vykastrovat, ale poslouchá na slovo, je nebojácná, přátelská, má výborný čich a úžasné instinkty, navíc miluje létání, to Víťa ještě nezažil, aby se jeho pes do vrtulníku tak těšil. Kdyby věřil na minulé životy, mýsl by si, že Rita byla pták, třeba orel, ale on na minulé životy nevěří, pro něj vždycky bylo největším posláním zachraňovat lidem tenhle, a teď se z toho stalo jeho vykoupení.

„Žene se bouřka,“ zachraptí Mártý, když dojdou ke značenému rozcestí. Pak se rozkašle, pohled má přitom upřený na zamračený pás nebe.

„Má kurz přežití, nějaký základní, prý.“

„To má každej druhej, to si dneska uděláš i přes internet. Na co tady ty značky jsou, do psí řítě, když se po nich nikdo neobtěžuje chodit?“ Mártý by si dal panáka do čaje nebo bez čaje, dává se do něj zimnice.

„Přes internet?“

„Lidi si dneska dělaj přes internet celej život, a tady ty děcka jsou na tom přilepený jak žvejkačky.“

Víťa pokrčí rameny, tomuhle on nerozumí, internet používá jen výjimečně, má jenom mail a občas si přečte zprávy. O té loňské události si přečetl všechno, všechny články i diskuse pod nimi, všechna obvinění a osočení. Možná se v tom pokoušel najít nějaké vysvětlení, možná dokonce rozhřešení.

Anebo pravdu. Pořád se bojí, že někdo nakonec přijde na to, co se tam skutečně stalo.

„Bez mobilu jsou všichni tihle dobrodruzi v hajzlu,“ dodá Mártý. To nemusel. Oba přece vědí, že většina pohřešovaných je nalezena právě díky zachycení mobilního signálu. „Pamatuješ na ten manželský pár, co se rozhádal nahoře v sedle?“

„Jasně.“ Víťa si pamatuje na všechny zachráněné, musí si na ně pamatovat, protože jinak by si pamatoval jen ty, co se jim zachránit nepodařilo, na ty zapomenout nejde.

„Když jdou dva, tak se maj dva vrátit.“

„A když tři?“

Tentokrát si vousy prohrábne Mártý, ale Mártymu sluší, dokonce i když mu teď v obličejí viditelně ztuhly svaly. Rozhlédne se po deštěm smáčené zelené trávě v údolí, pod náporém větru jsou všechna stébla ohnutá tak, že se skoro dotýkají země. Kolem toho, co se stalo loni, nakračují oba jako kolem horké kaše, oběma vadí, že ten druhý pravdu zná, oba se bojí, že ji jednou někomu řekne.

„Kde může být?“ přeskočí tu kaši Víťa. Boty má zablácené, od rána se objevují silné dešťové přeháňky a citelně se ochladilo, počasí, že by psa nevyhnal, ale Rita je zvyklá. Víťa sleduje svůj i její pohyb na speciální mapě s vyznačeným pruhem čtverců o straně sto metrů, která umožňuje systematicky propátrávat jeden čtverec za druhým. Oblast, kterou měli prohledat, už prohledali skoro celou, pak se budou muset poradit s ostatními, co dál a jestli budou hledat i v noci, nebo se pátrání přeruší. Víťa myslí, že se nepřeruší, v takových případech se nepřeruší nikdy, a v noci má navíc teplota ještě klesnout.

„Zjevně někde jinde,“ pronese Mártý unaveně. Otočí se k větru zády a vysmrká se přímo na zem pod svoje nohy, prostě si stiskne jednu nosní díрку prstem a potom druhou. Sopel odletí pryč. „Půjdu dolů k potoku, sejdem se u Rubby,“ navrhne s pohledem upřeným z kopce.

Víta se vydá s Ritou na opačnou stranu, ještě pár desítek metrů a dorazí k velké opuštěné boudě částečně kryté větvi stromů. Okna jsou vymláčená, uvnitř haldy odpadků a navátého listí. Už léta to tady nikdo neobývá, ale občas se sem někdo při nepříznivém počasí schová. Rita vběhne do boudy první. Ladně přeskakuje přes rozbité kachle z dávno nefunkčních kamen, hledá pach člověka, jakoukoliv stopu po jeho existenci. První místnost jen rychle oběhne kolem dokola, pak ladně proskočí do vedlejší, o něco menší místnosti. Kus vyrvané okenice tančí ve větru na posledním šroubu a mlátí do dřevěného obložení, zní to jako hlasité odbíjení vteřin. Pár jich uteče, než se ozve Ritin štěkot, který všechno přehluší.

ČTYŘI A PŮL DNE DO NALEZENÍ

„Přinesla jsem ti svačinu,“ zavolá máma z chodby a rovnou otevře dveře. Nikdy nezatuká, ale vždycky zůstane stát na prahu. Dál s tou svojí zvědavou ohleduplností nejde. Možná chce Viky u něčeho přistihnout, možná se obává, že uvidí něco, co vidět nechce. S holkama v tomhle věku je to těžké, s Viky to vždycky bylo trochu těžší. Ten práh je rozhraním toho, jak věci skutečně jsou a jak je chce Dita mít. Normální. To slovo ji napadá často.

Viky se ohlédne. „Nebude za chvíli večeře?“

„Bude, ale chtělas svačinu.“

„Už nejmíň před hodinou.“

„Zapomněla jsem na to, jak jsem dělala tu večeři, promiň,“ omlouvá se Dita. Takhle se jí poslední rok omlouvá často. Jako by si nebyla jistá, jestli se zachovala správně, jestli si to vůbec mohla dovolit, jestli jí to Viky někdy odpustí. Usměje se, má hezký, milý úsměv, děti ji mají rády, všichni ve vsi ji mají rádi, bez ní by neměli letní kino, trhy na náměstí ani tu novou autobusovou zastávku. Kdyby netlačila na starostu, nic by neudělal. Taková ostuda, nemít tam lavičku ani přístřešek, nemít si kde sednout a schovat se v dešti. Udělá pár kroků k oknu a položí na psací stůl talířek, půl krajíce chleba se sýrovou pomazánkou, co udělala hned ráno, půl jablíčka. Ona tomu říká jablíčko. Sněž aspoň jablíčko, říká. Nenápadně si ten stůl prohlíží. Tužky, zmuchlané kapesníky, gumička do vlasů, dalekohled, nějaký sešit, má nutkání jím zalistovat, možná je to deník, ale nakonec jen sebere ty kapesníky a hodí je do odpadkového koše pod stolem. Nikdy se Viky nehrabala ve věcech, na to nemá odvahu.

Viky hodí na rozestlanou postel pár triček. „Musím se dobalit,“ řekne. Nesnáší, když se jí máma dívá pod ruce, když ji

kontroluje jako malé dítě, co si zavazuje tkaničky a radostně zatleská, když se mu to povede.

„Chceš s tím pomoci?“ nabídne se teď.

„Nechci.“

„Já ti pomůžu.“

„Já nechci.“

Dita posmutní, ona by Viky nějak pomoci chtěla, vždyť je její máma, ale neví jak. Jak to, že neví, když je její máma? Začne aspoň stlát peřiny, Viky má postel pořád rozestlanou, protože pořád spí, když zrovna neběhá nebo neboxuje. Taková blbost, mlátit jiné holky, ale Milek tvrdí, že to znamená, že je v pořádku, tak ať si boxuje, hlavně když je normální. „Nezapomeň si vzít teplé ponožky.“

„Je léto.“

„Ale večer tam bývá zima. Dobře víš, že je tam chladno. Když se ti tam nebude líbit, vrátíš se domů.“ Zní to jako rozkaz.

„Budu v pohodě.“

„Určitě? Nemusíš tam jezdit. Stejně bych byla radši, kdybys nejela, nejspíš z toho strachu o tebe vůbec neusnu.“

„Si řekni tátovi o léky.“

„Prosím tě, nejsem Eva.“

Viky hodí na pečlivě ustlanou postel krosnu a otevře ji. „Říkalas, že mi to prospěje.“

„Ano, to ano, ale jen kvůli tomu, že si to myslím, tam jezdit nemusíš. Nedávej tu špinavou tašku na postel, pak v tom budeš spát.“

„Tak kvůli komu tam mám jet?“

„No, kvůli sobě nebo... ty se netěšíš? Dřív ses vždycky tak těšila.“

„Ale jo, je mi to jedno. Lepší než být tady.“

Tu jízlivou poznámku Dita raději přejde. „Johánek se tě určitě nemůže dočkat. Všimla jsem si, že na tebe kouká jako na obrázek.“

„Proboha, mamí, vždyť je mu deset!“

„Dvanáct. Myslíš, že malý kluk se nemůže zamilovat?“

Viky protočí panenky a máma se zasměje. „No jo, vždyť jo, najdeš si kluka svého věku. Pusť mě k tomu,“ lehce Viky odstrčí na stranu, jako kytku ze tmy na světlo. Krosnu položí na zem a začne pečlivě skládat trička pohozená na posteli.

Viky ustoupí dozadu s pocitem, že je jí znovu osm a máma ji balí na další prázdninový tábor, aby si tam mezi Kelty nebo Indiány našla nové kamarády, když už si je nebyla schopná najít ve škole jako ostatní úplně normální děti. Všechno se v ní sevře.

„Samá černá,“ konstatuje Dita nespokojeně.

„No a?“

„Ale no jo, dyť jo, je to teď moderní. Oblíkáte se jak hadroši.“

Na to Viky neřekne nic.

„Dřív jsi chtěla mít všechno růžové.“

„To určitě.“

„Už si na to nepamatuješ.“

„To bych si teda pamatovala.“

„Proč se rozčiluješ?“

„Protože mě přesvědčuješ.“

„Já tě o ničem nepřesvědčuju, já ti jen říkám, jak to bylo.“

„Nebylo.“

„Nebud' tvrdohlavá, Viktoro.“ Zvednutý ukazováček, odmlouvat se nesmí, ani ve školce, ani tady.

Viky lehce zavrtí hlavou a máma se stáhne, v rychlosti přepočítá podprsenky, to má hned, jsou jen dvě, sportovní, přijde jí, že jsou mnohem menší, než by měla Viky nosit. Viky má hezká, velká prsa, v tomhle musí být šíleně stažená.

„Půjdeme spolu koupit nějaké spodní prádlo,“ navrhne jí a pečlivě obě podprsenky složí, ona žehlí a skládá i spodní prádlo, ona má ráda pořádek a věci na svých místech, například růžové šaty rozhodně patří na Viky, ale Viky šaty nenosí, dívá

se na mámu jako na někoho, kdo nic nepochopil. Dita ten pohled dobře zná a trochu se té vzpurnosti v něm bojí. Bojí se, aby neudělala nějakou chybu, na děti se musí opatrně, s dětmi se nesmí chodit ven, když fouká. Dita rychle zamrká, aby tu vzpomínku odehnala, oznámí Viky, že je čas prostřít k večeři, a jde dolů do kuchyně.

Nakrájí vařenou mrkev, to ji trochu uklidní, běžné denní úkoly, běžná domácnost, horký sporák, vůně jídla dělá domov, všechno je, jak má být, i když je všechno úplně jinak, než ještě loni bylo. Nakrájenou mrkev vrátí Dita zpátky do kuřecího vývaru. To voní mnohem líp než kuře ze supermarketu. Přinesla jí ho paní Sýkorová za to, že ten kontejner, co jim stál před barákem, bude konečně stát u Smejkalů, to byl smrad, to byl děs. Až přijde Smejkal, řekne si Dita o srncí.

„Podáš mi sůl, lásko?“ ozve se Dalibor, sotva ochutná polívku naservírovanou až pod nos. „Je to sladký jak hovno z nutrie.“

„To ta mrkev.“

Dalibor sedí u stolu na místě, kde vždycky sedával Milek, s lokty ze zvyku položenými na široko, aby dal ostatním najevo, že to místo je jenom jeho. Vnutil se jim do baráku a teď se dožaduje Ditiny pozornosti a nikoho jiného k ní nepustí, ani Viky ne.

Dita před něj na stůl položí slánku. „Zítرا ji tam hodím, ať nemusí autobusem, aspoň si můžeš přispat, miláčku.“

Lásko, miláčku, Viky se chce zvracet.

„Pojedu s váma.“

„Bude tam Miloslav,“ řekne Dita omluvně. Poslední rok už mu říká jen takhle, už to dávno není Milošek, už to nemůže být ani Milek.

Jako by to Dalibor nevěděl, že tam bude, když k němu Viky vezou. Přece se před ním nebude pořád schovávat. „No a?“ zeptá se. K vývaru si vzal dva tlusté krajíce chleba, jako pro dřevorubce, taky že dřevorubec je, tak proč by si je nevzal. „Chceš

tam s ním být sama, co? Nakrucovat se před ním v minisukni, co?“ zeptá se s plnou pusou podezření.

„Proč bych se před ním měla nakrucovat?“

„Pořád se nakrucuješ.“

„Nenakrucuje,“ brání ji Viky, ale Dita jen lehce zavrtí hlavou, nechce se s Daliborem hádat, proto už minisukně ani nenosí.

„Klidně pojed' s náma,“ nabídne mu. Aspoň si udělají výlet a cestou zpátky se můžou stavít na oběd v nějaké hezké restauraci, chodí spolu akorát do hospody a Ditě pak smrdí všechny věci jako přepálený olej.

Viky se ušklíbne. „Mně autobusy nevadí.“ Být v jednom autě s Daliborem nechce. A v jednom domě taky ne.

„Tak si ho zaplat,“ nabídne jí Dalibor zákeřně, dobře ví, že Viky nemá žádné peníze, že jí máma nikdy žádné nedá, protože na rozdávání nemá, a táta jí nic nedá, protože nemá na nic.

Dita upře na Viky vyčítavý pohled.

„Co je?“

„Nic. Zabalila sis ty teplé ponožky?“

„Je léto,“ zopakuje Viky úplně zbytečně. Máma jí ty ponožky stejně zabalí a taky přezůvky, po příchodu se přezout a bundičku si pověsit na věšák do skříňky.

„Od nohou jde zima.“

Dalibor hlasitě srkne. Na vousy se mu nalepila nudle. „Jsou jí tři, nebo co?“ Vrtí hlavou, ale nudle ve vousech drží dál.

„Vždycky na něco zapomene,“ brání Dita svoji přehnanou péči.

„No tak zapomene, se neposere.“

Viky čeká, jak na tohle máma zareaguje. Sprosté slovíčko. Sprostá slovíčka se neříkají. Ty, ty, ty, ale máma mlčí, Dalibor může být sprostý jako dlaždič. Blbec. Nudle se sesune po jeho bradě o kousek níž, už to vypadá, že spadne zpátky do polévky, ale ne, drží se mu na vousech z posledních sil jako horolezec na mořském útesu. Viky už svoje znechucení nedokáže skrýt.

„Co tak čumíš?“

„Máš ve vousech nudle.“

„Hleď si svýho a jez.“

„Se pobleju.“

„Viktorie!“ zasáhne máma.

„No co? Má tam nudli? Má.“

„Bejt po mým, tak dostane facku, že vezme druhou o dveře.“ Dalibor se upřeně dívá na Ditu, místo očí má dvě úzké čárky, zdá se, že ji k té facce vyloženě vyzývá, ale Dita by Viky nikdy neuhodila. Za nic na světě. To, co se stalo loni, to se nepočítá, to byl strašný omyl, naprosto nekontrolovaná reakce, za kterou se Dita dodnes stydí.

„Nezačínej zas,“ požádá Dalibora.

„Spratek nevychovanéj.“

„Tak hlavně že tebe vychovali.“

„Viktorie! Dost!“ Dita zlehka položí svoji dlaň na Daliborovu zařatou pěst. „Klid.“ Viky prochází složitým obdobím, vyvíjí se a hledá, jako všechny holky v jejím věku. To je úplně normální! Třeba jí změna prospěje. Třeba bude opravdu lepší, když půjde bydlet k Milkovi. Třeba jí tam bude líp. Při té představě se chce Ditě brečet. To je její vina, že Viky už nechce bydlet doma. Hlavně její. Copak to může vzít zpátky? Copak taky nemá právo na štěstí? Copak takhle štěstí vypadá?

Dalibor zmlkne. Tohle nemá cenu. Ta holka je úplně mimo a nikdo s tím nic nedělá, ale on už na to kašle, on se snažil, on jí dokonce dohodil svého tatéra, nejlepšího ve městě, čekačky jsou u něj klidně i na rok, on přece není žádný hajzl, co by nesnesl vyženěné děcko, on má děcka rád, a na to svoje se těšil jako malý kluk. Postýlku mu vyrobil, pokojíček vymaloval.

„Přinesu ti pivo,“ nabídne se Dita úslužně a rovnou pro něj jde. Ty budeš snášet moji dceru a já ti za to budu podstrojovat. Něco za něco.

„Dám si v hospodě točený,“ řekne Dalibor tónem, jako by tím chtěl všechny v kuchyni potrestat, a rovnou se zvedne, ještě ani nedojedl, ta holka mu vždycky zkazí chuť k jídlu.

„Ty jdeš dneska do hospody, miláčku?“ zeptá se Dita zbytečně, přece před chvílí řekl, že jde.

Ať jde, přeje si Viky. Ať zmizí. Někdy si představuje, že ho zavalil strom, on pod ním leží a kňučí, ale nikdo ho neslyší.

„Můžeš jít se mnou, Dituško,“ navrhně Dalibor smířlivě. Viky mu může být ukradená, za chvíli vypadne z baráku a bude klid.

Viky zachytí mámin pohled, ví přesně, co má v plánu, unaveně se usmívá, jako by ten úsměv neuměla sundat z obličeje, ani když jí bolí hlava, drží jí tam pod nosem jako namalovaný. Chtěla by si jít na chvíli lehnout k televizi, položit svoje chodidla Daliborovi do klína, ale místo toho s ním půjde do hospody, přece ho tam nenechá jít samotného. Na Dalibora se pořád všechny ženské tak lepí, musí si ho hlídat. Dá si jedno malé pivo a v rohu u věšáku počká, až si Dalibor vypije svoje čtyři velká, pak ho zaveze domů, aspoň nebude muset utrácet za taxík, pozdě v noci sem ani nechtějí jezdit, a když už jedou, řeknou si o tři stovky.

„Koupila jsem uherák na chlebičky,“ zkusí ho přece jen ještě přemluvit. „A ty malé okurčičky, francouzské.“ Ty má Dalibor rád. „Můžeme si zahrát třeba kanastu.“

Dalibor by si karty klidně zahrál, klidně by otevřel to dobré víno, co dostal od chlapů z pily, mohli by posedět, popovídat si, popít, ale co s holkou, která se zaživa celá obkreslí jako mrtvola?

Kuchyň je vyleštěná tak, že bílý kredenc působí jako zrcadlo. Na jídelním stole stojí buclatá váza s lučními kytkami, na lince leží úhledně srovnaná kostkovaná utěrka a všude kolem je poházené nádobí, tak trochu halabala, a přitom vůbec. Simona si dala záležet na tom, aby to halabala jenom vypadalo, zabralo jí to celou hodinu, všechno to uspořádat. Uprostřed ostrůvku z masivního dřeva leží dort vystavěný do vysoké pyramidy z barevných makronek. Simona si spokojeně uhladí kuchyňskou zástěru, upraví si světlé zvlněné vlasy, kulmou to měla raz dva, a směrem doleva k oknu teatrálně zvolá: „Není to sladké?“

„Šíleně,“ ozve se Nina. Triko má pod mikinou celé propocené a tvář rudou. Každé ráno uběhne svých sedm kilometrů. Sedm přesně. Obejde mámu a z kredence vytáhne sklenici.

Simona zamíří do rohu a vypne nastavenou kameru. „Jsi sbalená?“

„Skoro.“

„V kolik přijede?“

Nina se podívá na zápěstí, na hodinky, které každý den přesně změří její aktivitu, všechny její pohyby, rukama i nohama, klidně pod vodou, ale Nina se koupat nechodí. „Za hodinu.“

„Nechceš si to rozmyslet?“

„Ne.“

„Můžeš mluvit v celých větách?“

„Můžu mluvit v celých větách.“

„Pomůžeš mi?“

„Jsem zpocená,“ namítne Nina. Nechce mámě pomáhat. To její poskakování kolem plotny a předvádění se jí přijde trapné.

„Aspoň to bude autentické,“ usměje se Simona. Přitom sama není autentická ani trochu. Urovná si zástěru na širokých

bocích, od rána jí zlobí žlučník, za to může Robert, vždyc-
ky za to může Robert. „Pojď,“ zavelí a znovu kameru zapne. Po-
třebuje, aby jí Nina pomáhala, aby byly tým, když ne tři, tak
aspoň dvě. Do pořadu o rodinném pečení přece sama chodit
nemůže.

Nina se posune tak, aby ji na kameře bylo vidět co nejmíň,
ona svoje široké boky nikomu ukazovat nechce!

„Jak sis zacvičila?“ zeptá se jí máma vesele, jako by ji to
vůbec někdy zajímalo. Vezme z mísy plné makronek jednu
do ruky. Nakloní se přes kuchyňský ostrůvek a odloží si na něj
svoje mohutná prsa. Díky těm prsům sledují její videa i muži,
to ona dobře ví.

„Normálně,“ zalže Nina. Na jejím pohybu nic normálního
není.

„Připravila jsem makronky.“ Až když to Simona vysloví
nahlas, uvědomí si, jak strojeně to znělo. Copak se makronky
připravují? Odkáže si a zkusí to znovu. Znovu se Niny zeptá,
jak si zacvičila, a Nina znovu řekne, že normálně. Tamto před-
tím se vystříhne, to nebude problém. Stříhat Simona umí,
stříhat a využívat lidi.

„Udělal jsem ti na cestu makronky, ochutnej,“ vyzve zno-
vu Ninu, to už zní líp. Světle zelenou makronku jí strčí před
obličej a vesele na ni přítom mrkne, ale Nina se stejně naštve.
Na mámino natáčení už je alergická, a na její přetvařování
a cukrbliky a děláním se lepší taky, je alergická na to pitomé
vaření a pečení a všechno jídlo, hromady jídla, je alergická
na ty stejné věty, co máma neustále opakuje. Kousni si. Pojď
si vzít. Ochutnej. Tohle jsi ještě nejedla. Udělal jsem to pro
tebe. Jídlo je rodina. Ne, nedělá to pro ni. A rodinu už nemají.
Ne tamtu, co měli... Nina si kousne, ale jenom trochu, z mak-
ronky skoro nic neubude.

„No prosím tě,“ zasměje se Simona. „Jíš jak vrabec.“

„Nejím cukr.“

Simona úplně zapomene na kameru, tak moc ji to překvapí. „Jak to?“

„Takto.“

„Proč bys ho nejedla? Co je to za blbost?“

„Není to zdravé,“ namítne Nina, na to bude máma slyšet.

„No, v nějakém rozumném množství to snad nemůže vadit.“

„Vadí. Tak si to nastuduj, když o tom nic nevíš.“

„Ale vím,“ brání se Simona. „Umělá sladidla taky nejsou nejzdravější.“

„Já nechci jíst ani umělá sladidla.“

„K tomu tě navedl táta?“ Na dokonalé kulaté makronce, kterou svírá Simona mezi palcem a ukazováčkem, se objeví prasklina a ven vyteče trochu zeleného krému. Smetana, pistáciový krém a cukr.

„Proč by mě k tomu měl navádět táta?“

„Protože mi pořád dělá nějaké naschvály.“

Nina si nalije do sklenice vodu a vymačká do ní půlku citronu, žíznivě sklenici vyprázdní, zašklebí se a odejde do sprchy.

„Počkej, co blbneš?“ volá máma, vypne kameru a běží za Ninou. „Kdy to mám podle tebe udělat, když si klidně odjedeš?“ To řekla schválně, aby se mohla litovat.

„Nejsem cvičená opice.“

„To nikdo netvrdí.“

„Tak si na to najdi někoho jinýho!“

„A koho asi? Ty jsi moje dcera, nikoho jiného nemám!“ Litovat se, lhát a citově vydírat, to Simona umí taky.

„Nejím cukr,“ zopakuje Nina už potřetí, zavře se v koupelně a dlouze se sprchuje vodou tak horkou, že ji to štípe.

„Musíš jíst cukr!“ oznámí jí máma nekompromisně, sotva z koupelny Nina zase vyleze. „Co by tomu řekli mí fanoušci?“ O nic jiného Simoně nejde. Ona si ničeho nevšimla, Roberta pořád šmírovala, lezla mu do věcí, do jeho auta nechala loni

dokonce nainstalovat odposlouchávací zařízení, ale že Nina už asi tři měsíce nemenstruuje, to neví.

Nina ji obejde a zamíří k sobě do pokoje. Co tomu řeknou ti blbečci na sociálních sítích, je jí úplně jedno.

„Víš, jaké to pro mě může mít následky?“

„Fatální.“

„Nebud' drzá.“

Nina se neubrání pousmání a máma na ni namíří prst. „Na kapesné zapomeň, děvenko.“ Děvenko jí říká, jen když je opravdu našťvaná. „Řekni si tatínkovi,“ dodá po chvíli. „Nebo svojí druhé mamince.“

Nina mrkne na nápis, co má máma vyšitý na hrudi. Občas má pocit, že si tátu vzala jen kvůli tomu příjmení, vždyť se k sobě vůbec nehodili. Táta je fešák!

„Kam jdeš?“ zeptá se jí máma udiveně, když ze svého pokojíku o něco později zamíří s krosnou rovnou do předsíně. „Přijede až za dvacet minut, ne?“ Vyslovovat jeho jméno se jí protiví.

„Počkám venku,“ řekne Nina. Už teď dopoledne cítí z mámy víno a nechce se s ní hádat.

„No jistě, tatínek. Tatínek je nejlepší, co? Kdyby po tobě chtěl něco on, tak se přetrhneš, abys mu udělala radost, ale pro mě nemůžeš udělat vůbec nic. Kdo se o tebe staral, co? Když on chodil za...“

„Přestaň. Nikam nechodil.“

„Co ty víš? Ty nic nevíš!“

„Hlavně že ty víš všechno.“ Nina si na nose posune svoje dioptrické brýle, špatné oči má po tátovi a špatnou povahu zjevně taky. To jí teď máma znovu připomene. „Jste oba úplně stejní, stejní sobci, myslíte jenom na sebe a já jsem vám ukradená.“

„Hm.“ Nina vezme krosnu a táhne ji po podlaze ke dveřím.

„Jen se tatínka zeptej, koho si to našel,“ přisadí si máma uštěpačně, pak se zarazí. „Můžeš to aspoň ochutnat, ať vím, jaké jsou?“

Nina chvíli jen stojí, ani se nehne, nechce jíst, ale nakonec si kousne, nakonec v ní máma tu lítost přece jen vyvolala jako vždycky.

„Tak co?“

„Skvělá.“

„Úplně se rozplývá na jazyku, že jo?“

Nina kývne, i když má pocit, že má v puse písek, celou hromadu písku, nemůže polknout.

Simona se spokojeně usměje, odběhne do kuchyně a vrátí se s plnou mísou dalších makronek. „Zkus ještě ty karamelové, zdají se mi trochu nahořklé.“

Nina si rezignovaně nacpe do pusy rovnou dvě, aby jí máma dala pokoj. „Výborné!“ zahuhlá. „Lepší jsem nežrala.“

„Prosím tě, co to je za slovník, takhle mluví holky? Nezdají se ti nahořklé?“

Nina se sebezapřením polkne. „Ne.“

Simona si oddechne a z plechové krabičky v předsíni vytáhne dvě pětistovky. Robert vždycky trval na tom, že doma budou nějaké peníze v hotovosti, pro všechny případy, říkával, a Simona si zvykla do té krabičky peníze dávat, zvykla si na spoustu věcí, co jí teď chybí. Chybí jí v životě uspořádání, třebaže divné. „Volej mi každý den!“ přikáže Nině.

„Není tam signál.“

„Ale je, musíš jít dozadu za dřevník.“ Simona se zarazí a pozorně se na Ninu zadívá, ale Nina jen pokrčí rameny a řekne „OK“. OK? Taková hrůza a ona řekne OK? Simonu napadne, že by měla Ninu vzít k psychiatrovi, anebo na to prostě zapomenout, nějak tu loňskou záležitost vytěsnit. „Pusu!“ zavelí.

Nina se vrátí a nechá si ji dát na čelo.

„Anežka na tebe dá pozor,“ slíbí jí Simona. Anežka dává pozor na všechny děti, Dita ještě víc, ale Dita letos nejede. „A příště pojedeme spolu. S tátou to bude asi, no... divné, znáš ho.“ Před domem se objeví červený vůz, zůstane stát zbytečně

daleko, jako by tam snad byla značka se zákazem vjezdu, vy-
leze z něj Robert, vezme Nině krosnu ze zad a strčí ji do kufru,
nic jiného v něm není, to Ninu překvapí a tátovy světlé kalhoty
a bílé tričko taky, proč nemá tepláky a pořádné boty?

„Myslela jsem, že pojedeme rovnou,“ vyčte mu.

„Musím se ještě stavit doma.“

Nina ztuhne. Doma. Tam doma, ne tady doma.

„Tobě to vadí?“ dělá Robert překvapeného. „Bude to jen
minutka.“

Jako by šlo jen o čas. Jako by mohly hodiny vesele odtikat
zpátky před ten den, kdy si na chatě sbalil kufr. Před všechnu
tu hrůzu, co se stala. Nina trhne nesouhlasně hlavou, přesto
nasedne do auta.

Simona pořád ještě stojí ve dveřích, zvědavě je oba sleduje,
a dokonce udělá dva nenápadné kroky dopředu, aby slyšela,
o čem si povídají. Než si Robert sedne zpátky za volant, tak
na něj mávne. Energicky a nekompromisně. Pojd' sem!

Robert jde, ale tváří se nepřátelsky a zůstane stát tři kroky
od Simony, trochu se jí bojí. „Co je?“ zeptá se.

„Opovaž se jí to říct.“

„Co?“

Simona se přiblíží až k Robertovi, mohutnými ňadry se
téměř dotýká jeho hrudníku, nechce řvát, aby je neslyšela Nina.
Ucítí jeho parfém, to je odporné, proč nezměnil vůni, když byl
jinak ochoten změnit úplně všechno? Ona už ji změnila dávno,
ona už konečně voní po květinách jako žena! „Jestli tam s ní
jedeš jen proto, abys...“

„Jedu tam s ní, protože s ní chci strávit nějaký hezký čas.
Až se vrátíme, stavím se pro zbytek věcí.“

„Už tady nic nemáš.“

„Jak nemám? Dal jsem to všechno do garáže.“

„V garáži nic není.“

Robertovi začne cukat v levém oku. „Proberem to jindy.“

„Jede tam i...“ zarazí ho Simona. Ani tohle jméno není schopná vyslovit a žlučníkem jí projede bolest tak silná, že by se pod ní nejradši celá zkroutila, ale zůstane stát rovně.

„Samozřejmě že ne.“

„Opovaž se jí to říct!“

„Jednou jí to říct musíme.“

„Jednou jo, ale ne teď. Není na to připravená, co na tom nechápeš?“

„Chápu to,“ souhlasí Robert, ale jen proto, aby se Simony zbavil.

„Můžu se na tebe spolehnout?“

„Jo.“ Robert nervózně přeje jazykem po spodním rtu, nemůže tomu zabránit, vlastně ani neví, že to udělal.

„Přestaň se olizovat!“ napomene ho Simona ze zvyku. „Určitě?“

Robert přistiženě zastrčí jazyk zpátky do pusy. „Jo.“

„Jestli jí to řekneš, tak už ji neuvidíš,“ pohrozí mu, ale tím mu hrozí už skoro rok a příští rok bude Nině osmnáct, rozhodne se sama.

„Je to i moje dítě.“

„Nebud' si tak jistý,“ vysměje se mu Simona. Moc dobře ví, jak Robert těžce nese, že mu Nina vůbec není podobná, prvozené dcery snad na otce podobné bývají, nebo ne? Nina by byla taky mnohem radši, kdyby byla po tátovi, táta je štíhlý a vysoký, ale je po mámě, malá a tlustá, po tátovi má jenom oči.

„Jsi směšná.“

„Já? Já jsem směšná?“ Simona se zasměje nahlas, je to odporný smích. Roberta děsí, slyší v něm všechno to, čeho je Simona schopná.

„Měla by sis s tím zajít k doktorovi,“ řekne, když vidí Simonu, jak si zase nenápadně přiložila dlaň na břicho.

„Ty jsi doktor, ne? Tak se mi na to podívej. Nebo už jsem ti odporná? Nechceš na mě už ani sahat, co?“

„Nech toho. Potřebuješ na pořádné vyšetření, nejspíš to budou žlučnickové kameny. Pokud se dostanou do střev nebo břišní stěny a uzavřou vývod slinivky, může to skončit i smrtí.“

„To by se ti hodilo, vid', kdybych zdechla.“

„Přestaň, Simono. Bez ohledu na to... záleží mi na tobě. Chci, abys byla zdravá, proboha, jak si vůbec můžeš myslet něco jiného?“

Simona nesouhlasně trhne hlavou. „Nemůžu jít do nemocnice se žlučnickem. Stačí, že mi kariéru ničíš ty.“

„Prosím tě, jak ti ji ničíš? Vždyť máš vlastní pořad v televizi a novou kuchařku.“

„Prodává se mnohem hůř než ta první.“

„A já za to snad můžu?“ Robert mávne rukou a zamíří zpátky k autu.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Niny, když vyjedou z města. Za celou dobu nepromluvila, otočená na stranu zírá z bočního okýnka. Ticho ve voze přehlušuje dokonce i hlasitou hudbu z rádia.

„Ne.“

„Aha.“ Robert si odkašle. „Ona... není doma.“ O to přece jde, ne? Aby tam nebyla.

„O to nejde,“ zalže Nina.

„Určitě? Ráda by tě viděla.“ Její jméno se neříká a Robert si zvykl mluvit o tom všem právě takhle divně, je to prostě „ona“.

„Říkals, že není doma.“

„Jestli nechceš, aby nebyla doma, tak tam nebude.“

„Nechci.“

„Měly byste se poznat, časem, jsme přece rodina... můžeme zkusit být rodina.“

Rodina. Slovo, které u nich doma vždycky bylo posvátné. Máma ho neustále opakovala, obvykle ve spojení s jídlem. Nina znechuceně zavrtí hlavou, na tátu se nepodívá. Některé dny jsou jen nekonečným stoupáním do míst, kde klesá množství vdechovaného kyslíku.

„Jestli se s ní opravdu nechceš setkat, tak tam nebude, já to zařídím hned, aby nebyl nikdo doma.“ Robert vezme do ruky mobil a za jízdy do něj ťuká.

Doma. Další posvátné slovo. Rodina. Doma. Jídlo. Nině ta slova hučí v hlavě jako vlak, co vidí skrz okýnko, tam, kde končí zelené pole a začíná modré nebe.

„A můžu ti aspoň ukázat, kde bydlíme? Máme úžasnou terasu!“

„Nechci.“

„Ani na chvilku? Pořádili jsme si psa.“

„Psa?“

„No, takového roztomilého podvratáka z útulku.“

Nině se najednou obrátí žaludek. „Zastav,“ požádá tátu naléhavě.

„Proč?“

„Zastav!“ zopakuje, skoro to zakřičí a Robert trochu vylekaně přibrzdí a zajede víc ke krajnici. Zapne blikáčky, tady by stát neměl. Nina vyběhne z auta a vyzvrací se ke svým pohorkám zabořeným do rozbahněného pole.

Jola je sbalená raz dva, jestli něco umí, tak zabalit si tašku. Má v ní přesně to, co bude potřebovat, a navíc nic, žádné zbytečnosti, které by po celou dobu zůstaly uvnitř a složené, nepovšimnuté by se zas vrátily domů. Čtyři trika s krátkým rukávem, tři s dlouhým, dvě mikiny, svetr, funkční vestu, kalhoty troje, nepromokavou bundu, kšiltovku, pyžamo, spodní prádlo, ponožky přesně spočítané na každý den a jedny teplé

navíc, protože na chodbě bude táhnout, na chodbách vždycky táhne, chodby Jola zná, dlouhé, tiché, ozářené zářivkami.

Když jde se svojí taškou přes kuchyň do předsíně, máma se jí lekne, ztuhne v pohybu a vytřeští oči, jako by viděla ducha.

„Jdeš jak duch,“ vyčte jí. Přitom Jola chodí úplně normálně.

„Co to máš zas na obličej?“

„Nic.“ Je to její obličej, může na něm mít, co bude chtít.

Anežka jen neslyšně vzdychne. „Kde je táta?“

„Před barákem.“

Jirka před odjezdem vždycky kontroluje auto, aby bylo všechno v pořádku, aby měl jistotu, že dojedou, on už je takový, pečlivý, organizační typ, všechno musí jít přesně podle plánu. Domluvilo se, že se vyrazí v půl dvanácté, tak se má vyrazit nejpozději v půl dvanácté. Je jedenáct čtyřicet, jak má s někým soutěžit, když má zpoždění už na startu?

„Jdu dolů.“

Anežka si všimne tašky v Jolině levé ruce. „Netahej se s tím, Jolinko, já to odnesu, anebo táta, stejně bude muset jít víckrát.“

Jola pevně sevře ucha tašky. Nechce, aby jí s tím někdo pomáhal, připadá si pak jako chudák.

„Pojď se napít,“ vyzve ji máma. „Už jsi pila?“

„Nemám žízeň.“

Anežka pokládá plátky šunky na rohlíky, které předtím rozřízla podélně napůl a namazala máslem. Nechce v lednici nechávat žádné jídlo, co by se pak muselo vyhodit, tady se nic nevyhazuje, všechno se dojídá. „Musíš pít, i když nemáš žízeň. A polož tu tašku, ať tě ta ruka nebolí. Namazala sis ji?“

„Dyť budu sedět v autě.“

„Stejně si ji namaž.“

„Za dvacet minut je poledne,“ ozve se Jiří vyčítavě. Krabici s grilem, kterou měl v kufru auta, postaví na zem do rohu kuchyně. „Ten je nádherný,“ zhodnotí ho spokojeně a tváří se

přítom, jako by ho snad před chvílí porodil. „Nerezový rošt, špičkové výhřevní vlastnosti, funguje i jako keramická pec!“

Koho to zajímá? Jola využije máminy nepozornosti a zmizí. Vleče se s taškou dolů po schodech, všech pět pater bez zastávky, protože zase nejede výtah. Před domem si sedne na lavičku a ruce dá kousek od těla. Poslední dobou se strašně potí v podpaží, i když si tam nastříká mámin antiperspirant. Jestli má to pocení po tátovi, tak se zabije, a jestli jí Nik dneska nenapíše, tak se zabije taky. Upřeně zírá před sebe, hřiště je prázdné, chodníky, trávničky, ostatní lavičky, nikde nikdo. Cítí se sama, přitom sama není skoro nikdy, máma ji samotnou nenechá a nemocnice je plná lidí, co smrdí dezinfekcí a nemocemi a smrtí.

„Jolo!“

Jola zvedne hlavu a zadívá se nahoru na balkon, stojí tam máma a mává. „Jsi v pořádku?“ volá na celé kolo.

Bože, to je trapas, ještě že na tom hřišti nikdo není, zas by se jí všichni smáli, Nik taky, všichni pokaždé dělají, co dělá Nik. Jak s ním má, sakra, chodit, když jí máma nedovolí nikam chodit? Cítí se divně a chce se jí brečet, ale z odpadkového koše smrdí psí hovno, nebude brečet, když cítí psí hovno.

Anežka Jolu ještě chvíli sleduje, aby se ujistila, že nikam nejde, že je na značce dole pod barákem, pak se teprve vrátí do kuchyně. „Odnes ten krám na balkon,“ požádá Jirku. Proč na tu dovolenou kývla, když je teď ze všeho akorát nervózní, a co je to vůbec za nápad, zase se scházet, dělat, že se nic nestalo.

„Ten krám stojí přes dvacet tisíc.“

„Dvacet tisíc?“ zopakuje Anežka překvapeně. „Kdes ho vzal?“

„Vsaď se, že ho prodám aspoň za třiadvacet,“ vyhne se Jirka odpovědi.

„Aspoň ho posuň do rohu k oknu, ať tady o něj nikdo neza kopne.“

Kdo by o to zakopával, když nikdo nebude doma, na to se Jirka nezeptá, nemá ve zvyku vyvolávat hádky, on už je takový,

nekonfliktní. Kdyby Anežka trvala na tom, aby ten gril odnesl na balkon, tak by ho tam odnesl. Šoupl by ho tam i se svým špatným svědomím, ať z něj déšť tu vinu smyje.

„Děkuju,“ špitne Anežka, když Jirka strčí gril do kouta, a zlehka se dotkne jeho paže. To je omluva za to, jak byla před chvílí protivná. Ona dobře ví, že Jirka všechno dělá pro ni a pro Jolu, pro rodinu.

„Musíme jet,“ připomene jí nervózně. Když vyjedou hned, ještě má naději, že vyhraje. Ukáže na tašku s jídlem, šest rohlíků se šunkou, tři jablka, očištěná mrkev a okurka nakrájená na kolečka, všechno naskládané v plastové krabičce v řadě jako vojáci, jako by Jole bylo pět, a ne patnáct. „Jenom tohle?“

„Ještě vody.“ Připomene mu Anežka a ukáže na tři dvoulitrové lahve na kuchyňské lince. „A řekni Jole, ať se schová do stínu, nebo bude mít úpal.“

„Nejsem velbloud,“ namítne Jola našťvaně, sotva se s tím táta objeví na schodech.

„Zalez si do auta a připoutej se.“ Jirka srovná vzadu v kufru tašky, nahoru položí svoji kytaru, sedne si za volant a v rychlosti setře los, který si koupil na benzince, když jel ráno natankovat. Nic. Ani blbá stovka. Stovku občas vyhraje, ale tisícovku se mu podařilo vyhrát jen jednou a milion nevyhraje nikdy.

Jola skrz boční okýnko sleduje mámu, jak pomáhá sousedovi na vozíku, on ani nechce, aby mu pomáhala, je tam bezbariérový nájezd, vždycky to zvládne sám, ale ona mu stejně pomáhá, drží mu dveře, co drží samy, a jde s ním až k výtahu, do kterého by taky vjel úplně v pohodě bez ní. Rozloučí se s ním až přede dveřmi jeho bytu a zvědavě nakoukne dovnitř, aby se ujistila, že tam není nějaká další překážka, co by se mohla odstranit, vyřešit, odhlasovat.

„Měli bychom na schůzi znovu projednat ten bezbariérový vjezd do kolárky,“ navrhne, když se o něco později konečně

vrátí do auta, připoutá se a zkontroluje, jestli se připoutala i Jola.

„On chce jezdit na kole?“

„Existují kola uzpůsobená jeho handicapu. Tihle lidé už můžou dělat skoro všechno, pracovat, sportovat, spousta žen na vozíku má dokonce děti, žijí skoro normálně.“

„Skoro, no.“

„Vozíkem život nekončí, ale musíme se snažit jim ho nějak ulehčit.“

„Tím vjezdem do kolárky?“

„Třeba.“

„Máme svých starostí dost.“

„Na to by se člověk neměl vymlouvat.“

„Já se nevymlouvám.“

„Vymlouváš.“

Jola otevře okýnko a vystrčí z něj ruku, protože na lemu nátělníku už má v podpaží mokrá flek, pak si nasadí sluchátka, poslouchat mámu, jak dokola mele o tom sousedovi na vozíku, ji otravuje, zamilovala se do něj, nebo co?

„Nestrkej tu ruku ven, co když pojedou nákladák? Schovej ji dovnitř, nebo ti ji nějaký nákladák urve. Slyšíš?“

Jola neslyší, akorát vidí, že je máma rozčilená a že jí něco vadí, ale mámě něco vadí pořád.

„Klid, jedeme na dovolenou, Karamelko!“ Jirka mrkne na Anežku, na znamení, že všechno bude v pořádku, jako by vůbec někdy ještě mohlo být. Anežka nechce, aby jí říkal Karamelko, Karamelko už ne, přesto se pokusí o úsměv, pustí cédéčko a začne si zpívat, aby se uklidnila. Jola vzdychne a zesílí svoji hudbu na maximum, Tata Bojs, to je trapas.

„Měsíce plynou a dny taky a provokují naši trpělivost, měsíce plynou a dny taky a naplňují svoji průměrnost,“ přidá se k Anežce i Jirka. Oba znají texty všech písní nazpaměť. Nahlas si zpívají jako někde na festivalu. Slunce svítí a místo

městského smogu je čeká čerstvý horský vzduch. Jirka už se nemůže dočkat, až výhled z pátého patra paneláku na řadu dalších paneláků, betonových obdélníků hřišť a přeplněných parkovišť, co seshora vypadají jako obraz od Mondriana, vymění za výhled do údolí, na kopce a lesy a skály v několika odstínech zelené a šedé a modré. Až si konečně rozepne košili, kterou si na horách zapíná jen u jídla.

„Nezávod,“ vyzve ho Anežka, dobře ví, že zase závodí. „Stejně dojedem poslední.“

„Dojedem poslední, protože jsme zas vyrazili pozdě.“

„Kdyby ses pořád s někým nesázel, tak by Lukáš...“, Anežka se zarazí a Jirka se zarazí taky, nenápadně na ni ze strany mrkne, je možné, že Anežka něco ví?

Z nervózního mlčení je oba probere až hlasité vyzvánění mobilu. Jirka se podívá na displej.

„Eva, proč nevolá tobě?“ diví se a rovnou to zvedne, přitom Anežka s ní vůbec nechce mluvit, dokonce lehce zavrtí hlavou, ale toho si Jirka ani nevšimne. Evin zvonivý hlas zaplní celý prostor vozu.

„Čau Jiří.“ Ona jediná mu říká Jiří. „Je tam někde Anež?“ Ona jediná jí takhle zkracuje jméno, jako by jí bylo zatěžko dopovědět ho celé.

„Jo, je vedle mě, zavolej jí prosím tě na její mobil, já tady mám navigaci, abych se vyhnul zácpám, za chvíli bych měl sjíždět.“ Jirka jezdí jen naučenou trasou, jinak se na silnicích moc dobře neorientuje. V horách by přitom nikdy nezabloudivil, tam mu stačí obyčejná papírová mapa a místo s dobrým rozhledem, odkud může krajinu s mapou v klidu porovnávat. Zkoumat tvary a výšku blízkých hřebenů nebo šířku říček a směr údolí, zachycovat drobné detaily, jako je hranice lesa viditelná na protějším svahu. Za deště, sněhu nebo v mlze se spolehne na buzolu, ale město, křižovatky, dálnice, nadjezdy, podjezdy, to ho mate.

„Má ho vypnutý,“ namítne Eva.

„Proč ho máš vypnutý?“ Jirka se otočí na Anežku, ale ta jen pokrčí rameny, to přece není nutné, mít pořád zapnutý mobil, být pořád na příjmu. Anežka chce mít klid.

„Můžeš jí říct, ať mi cinkne?“

„Ona tě slyší, hele, já tu navigaci...“

„Anež, zavolej mi, potřebuju ti něco, no... je to důležité, zavolej mi hned, jo?“ prosí Eva.

Anežka ztuhne, co může být tak důležitého, že to nepočká? Už je to tady, už je to tady, opakuje si v duchu.

Jirka začíná být netrpělivý, i když trpělivost je jeho nejsilnější stránka. „Jo, zavolá ti,“ slíbí Evě a ukončí hovor. Šipka ukazující směr jízdy se točí kolem dokola ve snaze lokalizovat Jirkův vůz, než to stihne, Jirka ve zmatku následuje vozy, které sjíždějí z dálnice.

Anežka otevře lahev s vodou a podá ji Jole.

„Nemám žízeň!“ zakřičí ona přes hudbu ve sluchátkách.

„To nevadí, Jolinko, trochu se napij. A nekřič tolik, my tě slyšíme.“

„Nemám žízeň.“

„Aspoň trochu.“ Anežka má ruku s lahví nekompromisně nataženou směrem k zadním sedadlům, už jí začíná trochu trnout.

Jola si sundá sluchátka. „Nechci pít.“

„Tak si to vezmi k sobě.“

„Říkám ti, že nechci.“

„Můžete být obě zticha?“ požádá je Jirka a bezradně šlápne na brzdu, jako by šlo zpátky na dálnici snad docouvat. Anežka vyleje trochu vody Jole na kolena.

„Dík.“

„Je to jen voda,“ řekne omluvně a lahev konečně zavře.

Jejich vůz zprava předjede motorkář, který Jirku za jeho nebezpečný manévrař odmění zdviženým prostředníčkem.

Jola si znovu nasadí sluchátka a dívá se z okýnka, mokré kratasy jsou jí na těle nepříjemné, voda jí stéká po vnitřním stehně pomalu mezi nohy a máma se určitě bude bát, že nastydne, a to jahodové kalipo, co jí slíbila, až zastaví na benzince, tak to jí teď už určitě nedovolí, to se jí ani nemusí ptát.

„Ti cyklisti jsou tak bezohlední, pak se diví, že je někdo srazí,“ řekne Anežka rozčileně.

„Cyklisti?“

„Motorkáři nebo cyklisti, to je jedno. Musíš se převléknout,“ otočí se na Jolu. „Zánět močového měchýře není legrace.“

„Tak dobrý,“ vydechne Jirka, když se znovu vrátí na dálnici. „Zavoláš té Evě?“

Anežka neochotně vytáhne mobil z kabelky a zapne ho, jedna za druhou zacinkají čtyři zprávy ohlašující zmeškané hovory, všechny od Evy. Teď už se Anežka opravdu bojí, bojí se tak, že se třese celá, ale Jirka hledí soustředěně před sebe, i kdyby se Anežka třásla jako pračka při ždímání, nevšiml by si ničeho.

„Jedu s váma,“ řekne Eva ne zrovna nadšeně. Jako by jí někdo držel nůž pod krkem. Jako by si svým rozhodnutím vůbec nebyla jistá a potřebovala někoho, kdo ji v tom podpoří, ale Anežka ji v tom podporovat nechce, nechce ji vidět.

„Proč?“ zeptá se jí úplně divně.

Eva se zarazí. Co je to za otázku?

No jo, co je to za otázku? Vždyť jsou jedna parta. Kamarádi. Nebo už nejsou?

Anežka si odkašle. „Myslela jsem, že jet nechceš.“

„Já jsem myslela, že ty jet nechceš,“ vrátí jí to Eva.

Johan namíří zbraň před sebe, přilepený na tmavou stěnu se tiše a nenápadně sune dlouhou chodbou až ke dveřím, rozrazí je kopnutím, chvíli čeká, a když se nic neděje, vejde do místnosti. Rychle se otočí doleva, doprava, kromě dvou prázdných postelí uvnitř nic není. Vteřiny běží. Johan skoro nedýchá, soustředí se, zvažuje svoje možnosti, potí se mu čelo i pravá ruka, chtěl by se utřít, ale teď nemůže, se zbraní stále namířenou přímo před sebe se vrátí na chodbu. Na jejím konci se kdosi mihne. Johan se dá do běhu, má vytrénované tělo, silné nohy, ramenem vrazí do dalších dveří, udělá kotoul, postaví se, zamíří a vystřelí, jen jednou, ale trefí se přesně, voják padne zády na podlahu. Pod jeho tělem se pomalu zvětšuje kaluž krve a Johanovi naskakují body.

„Mám ho!“ zakřičí Johan vítězně, ruce mu vyletí nad hlavu. Možná že kdyby se jmenoval jinak, netrávil by tolik času u počítače pod přezdívkou Killer, možná by chodil víc ven, možná by už lezl po skalách jako táta, a rozhodně by na něj spolužáci nevolali Johanko a on by jim nepotřeboval neustále dokazovat, že není holka. Tlustá holka.

„Jak to, že neumíš rozdělat oheň?“ diví se Eva. „Kdybys mi pořád nezakazoval kouřit, tak bych s sebou měla zápalky, ale to ne, tobě cigarety smrdí, pořád ti něco vadí, teď tady kvůli tomu umřeš, umřeš zaživa!“ zakřičí Eva a pak se podívá do papírů, jestli je to tam opravdu takhle napsáno, nebo to popletla.

Johan nereaguje, je zvyklý na to, že si máma povídá sama pro sebe, že křičí, brečí, nahlas se směje, je mu to jedno.

„No jen si jdi, třeba ten oheň někde najdeš!“ zavolá Eva. Típne cigaretu do popelníku a nesouhlasně se na Johana dívá, tak mu neměla to blbé jméno dávat, neměla na tom tak

nesmyslně trvat, Lukáš chtěl přece Františka, po tátovi, Franta by po skalách lezl nebo by aspoň hrál fotbal, Franta by byl pohybově nadaný, ale Johan není František. Eva neměla Frantu ráda, k Robertovi se vždycky choval tak hnusně a k Johanovi by se choval stejně, bože, ten by měl kecý, kdyby věděl, že se jmenuje Johan! Jméno pro buzny.

„To čumíš, ty svině,“ hlesne Johan nenávistně, cítí se silně a nadřazeně, aspoň někdy. Nad boční opěrkou křesla trčí jen jeho široká ramena, krk a kštice hnědých vlasů, ty má po mámě, výrazná ústa a rovné zuby taky, ale ty teď nejsou vidět. Když je celý zapadlý v křesle, není naštěstí vidět ani to, jak moc za poslední rok přibral. Doktorka s tím Evu pořád otravuje, prý ať s tím něco udělá dřív, než bude pozdě, ale jak to má udělat, to jí neřekne. Přece mu teď Eva nebude upírat jídlo, po tom všem, čím si prošel, čím si pořád prochází. Jídlo ho uklidňuje a hraní videoher taky.

„Neviděl jsi můj zvýrazňovač?“ zeptá se ho.

Johan se na mámu otočí. „Osm tisíc bodů, jsem nejlepší!“ V očích má znatelnou touhu po potvrzení vlastní výjimečnosti, přál by si, aby ho máma pochválila a obejmula, rád se k ní tiskne, dokonce za ní v noci ještě pořád chodí spát. Ale to přece nejde, být na něj pyšná jen proto, že se mu podařilo někomu zabít v rekordním čase a sníst během toho miskou plnou brambůrků, to je přece jedno, že je to jen hra, vraždění je to tak jako tak. Eva se nedokáže ani pousmát. Měla by vzít Johana k psychologovi. Sama by k němu už konečně měla začít chodit, ale kvůli své práci nemůže. Nemůže se celá srovnat. Nemůže brát antidepresiva, ačkoliv by je potřebovala. Dohnal tvrdí, že jako herečka musí trpět a musí to umět využít.

„Za hodinu vyrazíme,“ připomene Johanovi. „A uklid si pokoj, ať se sem nevracíme do úplného bordelu.“ Dřív neuklízela vůbec, ale teď, když je všechno vzhůru nohama, má občas potřebu uklidit aspoň byt.

„Půjčíš mi tam svůj noťas?“ Děti mají elektroniku zakázanou, ale dospělí ne, to je na hovno, ale sprostá slova tam mají děti taky zakázaná, sprostá slova tam nesmí říkat nikdo, akorát Dalibor si tam loni mluvil, jak chtěl.

„Na co?“

„Nahraju si do něj hry.“

„Já nechci, abys tam hrál, Johane, víš dobře, že tam tyhle blbosti máte zakázané,“ oznámí mu Eva nekompromisně, přitom sama pořád něco hraje.

Johan se zarazí, a co si jako máma představuje, že tam bude dělat? Svůj stolní počítač si vzít nemůže a konzoli taky ne, protože ta televize na chatě stojí úplně za houby a dívat se na ni může jenom Jolina, to mámě rovnou vyčte, jako by za to mohla.

„Budem chodit ven, na procházky nebo si půjčíme kola, můžeš už zkusit lézt, naučím tě to, když budeš chtít. To je jako s plaváním, to člověk nezapomene.“ Eva se zasměje, ale pak jí dojde, že Johan nechodí do bazénu rád. „Půjčím ti svoje lezečky, už máš stejně velkou nohu a Jiří bude mít určitě lano, to moje už je staré, kdo ví, kam jsem ho schovala, no to je jedno, Jiří bude mít všechno, a jestli chceš, Robert tě to naučí, Robert kdysi vedl dětský lezecký kroužek.“ Proč to Eva vůbec připomíná, když Robert už dávno neleze?

„Bez her nikam nejedu,“ řekne Johan, aby bylo jasno, a naštvaně uhne, když ho chce máma mateřsky pocuchat ve vlasích, to mu dělá pořád a jemu pak ta divná kudrlinka, co ji má přímo nad čelem, nejde vrátit na místo, kam si ji každé ráno složitě připlácne. Všichni se mu kvůli tomu pořád smějí.

„Týden to bez her vydržíš.“

„Nevydržím!“ Johan chce prudce vstát, ale je celý zabořený v křesle, chvíli mu trvá, než ze z něj dostane, působí srandovně, kdyby to nebylo Evino dítě, nejspíš se rozesměje. Jak to, že to nechala zajít tak daleko?

„Chci hrát,“ zopakuje Johan, ve tváři celý rudý.

„Já si notebook stejně neberu, mám ho v servisu,“ uvědomí si Eva. Dala ho tam už minulý týden a zapomněla na něj. Snad půjde spravit. Proč pořád ničí tak drahé věci, když je rozčílená? Byla to jen reklama na jogurt, navíc do Ruska, ať si v ní klidně hraje ta nána z Brna.

„Tak si vezmi tátův,“ navrhně Johan. Stejně tady už víc než rok jen zbytečně leží.

Eva se zarazí. „Tátův?“ To je tak zvláštní, začít najednou používat Lukášovy věci, jakoby nic, jako by je k tomu zrovna dnešek nějak opravňoval, když ještě včera by to nikoho nenapadlo. Eva všechny jeho věci strčila do jedné skříně, aby o ně v bytě pořád nezakopávali, aby jim to všechno pořád nepřipomínaly, aby se Johan pořád neptal.

„Jemu by to nevadilo,“ brání Johan svůj nápad a lehce do mámy strčí, aby se probrala. „Můžu si ho teda vzít?“

„Nevím.“ Eva pokrčí rameny. Lukášovi by to rozhodně vadilo. Lukáš by se zbláznil, kdyby věděl, že Johan věčně jen sedí doma místo toho, aby šel ven. Že vůbec nejí ovoce ani zeleninu a že tak strašně přibral, protože Eva mu dá klidně i druhou večeři, nemá to srdce mu ji odepřít, když brečí a hlady nemůže usnout. Potřebuje, aby spal. Aby měl sílu se s tím vším nějak porvat. Aby byl šťastný.

„Nebudu se mu tam v ničem hrabat,“ slíbí Johan.

„O to nejde,“ hlesne Eva. Sama už se mu tam hrabala. Ve všem se tady někdo hrabal.

„Tak proč mi to nechceš dovolit?“

Eva mlčí. Pořád váhá.

„Mami?“ naléhá Johan. „Prosím. Prosííím.“

„Dobře,“ rezignuje Eva. Přisune si schůdky k otevřené skříně a z úplně horní police, na kterou položila i Lukášovy osobní doklady a rozbitý mobil, vytáhne jeho notebook.

„Nebude mu to vadit, že ne?“ znejistí Johan. To je úplně něco jiného, držet tátův počítač v ruce, než o něm jen mluvit.

„Asi ne.“

„Řekneš mu, žes mi to dovolila?“

„Řeknu.“

„Určitě?“ Johan nechce, aby se na něj zlobil jako na strejdu Jirku a na mámu anebo ho chtěl zabít jako tu kočku.

On pořád věří, že se vrátí, uvědomí si Eva, pohladí Johana po vlasech, zas mu s tím pohne, ale teď to Johanovi nevádí. „Je tam heslo?“ zeptá se jí.

Eva mu nadiktuje dvanáct čísel. Lukáš jiné heslo nepoužíval, jen tohle. Nechtěli si nic tajit, a přitom žili ve lži. Co o sobě vlastně věděli? Na některé otázky vůbec nebyla schopná policii odpovědět a některé odpovědi si vymyslela, aby to vypadalo, že ví aspoň něco.

Johan vezme počítač a odnese si ho do svého pokoje. „Funguje,“ zavolá za chvíli.

„Já vím.“

„Nic v něm není!“

„Já vím,“ řekne Eva tiše, spíš jen sama pro sebe. Urovná lehce zmuchlaný přehoz na posteli, strčí si do tašky scénář, aby na něj nezapomněla, a odejde do kuchyně udělat svačinu, spoustu obložených housek, a taky ovoce a zeleninu, aby měla lepší svědomí, aby nemusela Johanovi kupovat jídlo na pumpě anebo v McDonaldu. Domácí strava je podle doktorky mnohem výživnější, na dotaz, jestli Eva vaří, odpověděla Eva s naprostou samozřejmostí, že ano, ráda. Eva umí lhát a zahraje cokoli, klidně starostlivou matku. A co je té doktorce vůbec po tom? Jídlo v restauraci může být stejně kvalitní jako to domácí, Eva si dává záležet na tom, z jaké restaurace jídlo bere, a z těch špatných ho nebere nikdy! V autě hraje s Johanem slovní fotbal, aby nemyslel na jídlo, dělá, co může, ale Johana napadne jídlo na každé písmeno v abecedě, K jako kebab, A jako ančovička, P jako palačinka, H jako hamburger.

„Zastavíš u Meka?“

Eva vzdychne, a když se Johan v příští půlhodině zeptá ještě desetkrát, tak rezignovaně sjede z dálnice. Drive má z technických důvodů zavřená všechna okýnka, takže musí dovnitř, to nenávidí, všichni ji s pusou plnou hranolků upřeně pozorují a hlavou jim běží, jestli je normální, takhle tlusté děcko a cpát do něj tohle!

„Není to Eva Křížová?“

„Je to ona,“ šeptají si. „Chuděra.“

„Nejdřív to znásilnění a teď zas tohle.“

„Beztak mu do té postele vlezla sama, herečka.“

„Myslíš? Chlapi se na nás za chvíli budou bát sáhnout.“

„Jestli ji znásilnil, tak by měl jít sedět, prase.“

„Chudák děcko, nevědět, kde má tátu.“

„Prosím tě, kdo ví, s kým si ho uhnala.“

„Ale vypadá skvěle.“

„Paní Křížová, můžeme se s vámi vyfotit?“

Eva kývne, sluneční brýle si nechá na očích a mile se usměje, je zvyklá mile se na lidi usmívat na povel. Koupí Johanovi velké menu s velkou kolou a čokoládový muffin k tomu a ve spěchu odchází. Zase má ten pocit, že ji někdo sleduje, strach, že se jí vloupá do bytu, zatímco bude pryč, už ho dlouho neměla a teď ho zase má, všechno se jí vrací a to černé auto za ní se jí zdá podezřelé, instinktivně šlápne na plyn. Když se po několika dalších kilometrech zadívá do zpětného zrcátka, černý vůz už tam není, Johan spí s otevřenou pusou, pod bradou má další dvě a unaveně oddychuje. Třeba jim změna prostředí pomůže, třeba se Eva konečně vyspí, třeba jí nějak pomůže Milek, vždyť je do toho zapletený.

Milek nikomu nepomůže, protože nakonec nikam nepojede, ale ten by nikomu nepomohl, ani kdyby jel, ten nedokáže pomoci ani sám sobě, natož Viky.

„Hlavně jí řekni, že to nejde,“ zopakuje Pavlína už posté. Už to nemusí říkat, Milek to pochopil. Dopije kafe a podívá se na hodinky, měl by se jít sbalit a udělat Viky nějakou svačinu na cestu, ať nemusí nic kupovat na nádraží.

„Můžeš jet taky a říct jí to sama. Je tam krásně, všude kolem lesy, ticho, hvozdy šumí.“

Jaké hvozdy?

Pavlína se sebere a odejde z balkonu, kde jim oběma ráno prostřela k snídani. Nic velkého, jen ledový čaj a chleba s máslem a marmeládou, co dostává od souseda za to, že mu zkracuje kalhoty. Je tak malý, že by pod stolem prošel bez ohnutí. To není pravda, to říká on, dělá si ze své výšky legraci, to je Pavlíně sympatické, ona si ze svého handicapu utahovat nedokáže. Rozčiluje ji, když lidi, se kterými mluví, zmateně uhýbají očima. To Milek nedělá. On má úroveň, umí mluvit a chovat se, s ním se tak hezky povídá a snídá. Jenom ve dvou. Viky očima uhýbá! Možná by se naučila neuhýbat, ale Pavlína ji tady stejně nechce. Není její a tak vůbec. Ona se o svoje děti postarala, oba kluci už dávno bydlí jinde, zaslouží si trochu času na svoje koníčky, na svůj život, to jí přece nemůže nikdo vyčítat. Tohle si s Milkem nedomluvili.

„Já jí to vysvětlím,“ slíbí Pavlíně. „Situace, kterých se bojíme, nám poskytují největší potenciál k růstu.“

„Prosim tě, dej mi s tím pokoj.“

„Špatně jsi spala?“

„S tím mi dej taky pokoj.“

„Já ti říkám pořád, že máš chodit spát dřív.“ Milek shrne ze stolu drobký do dlaně, vstane a složí židličku, aby kolem stolku mohl projít zpátky do kuchyně. Stejně by se sem nevešli, takový malý byt, Viky by tady neměla ani svůj pokoj, žádné pohodlí, všude by o sebe zakopávali a na pohovce by se rozhodně nevyspala.

„Nechals jí barák, to snad stačí,“ připomene mu Pavlína.

„Ten byl její.“

„Její, její, bydleli jste v něm spolu a ta střecha je tvoje, nemůže přece dělat, že je její, když jsi ji celou zaplatil. Stejně nechápu, proč jsi to udělal, ona tě opustí, a ty jí za to ještě zaplatíš střechu.“

„Máme ještě něco k jídlu?“ změní Milek téma.

„Máš ještě hlad?“

„Viky bude mít, čeká nás dlouhá cesta.“

„Dita jí něco nachystá, ne?“ Pavlína u sebe nehodlá Viky ani ubytovat, ani krmit.

„Nevím, snad.“ Milek lednici zavře a pustí se do mytí nádobí. Je zvyklý s domácností Pavlíně pomáhat a s tím jejím šilháním taky, dodává jí sebevědomí, výměnou za to u ní už rok zadarmo bydlí a stravuje se, když všechny svoje naspořené peníze utratil za střechu. Sakra, přece ve svých letech a se svými zkušenostmi z novin nepůjde znovu někam do skladu, vždyť tam z něj udělali zloděje! Pečlivě z talířku opláchne pěnu od jaru a položí ho na odkapávač.

Pavlína odejde na balkon pro zbylé skleničky. „Už jsou tu,“ řekne, když se vrátí. „Všeci.“

„Všeci?“

„Všichni,“ opraví se Pavlína, občas se neuhlídá, ačkoliv ví, že Milek její moravský dialekt považuje za projev buranství. Ona ho stejně miluje už roky a vzhlíží k němu stejně jako kdysi dávno Dita.

Milek si utře ruce do utěrky, otočí žaluzie, aby viděl ven. Pavlína má byt hned v prvním patře, hned u parkoviště, takže

má dobrý rozhled na všechny strany. Z červeného auta vlevo u popelnic vyleze nejdřív Dita, pak Viky a nakonec i Dalibor. Trochu se protáhne, bolí ho záda, a pak se zadívá přímo do okna, u kterého Milek stojí, všimne si jeho siluety, ale nedá to nijak najevo. Milek ustoupí o krok dozadu.

„Jdeš taky?“ zeptá se Dalibora Dita, byla by radši, kdyby nechodil. Doprovodí Viky, vyřeší s Milkem pár praktických záležitostí a vrátí se zpátky, víc než deset minut jí to nezabere.

„Proč bych nešel?“ Přece nezůstane venku jako pes. „Chceš tam s ním být sama, co?“

„Jak sama? Vždyť jdu s Viky a je tam švirgaňa.“

„A kdyby tam nebyla?“

„Nech toho, prosím tě, chtěla jsem to mít rychle vyřízené a vypadnout. Stejně nevím, kam se jí dívat, ty víš, kam se jí dívat?“ Dita se otočí na Viky.

„Nevím.“

„Z toho pořád děláte vědu, tyhle lidi maj nejradši, když se z toho žádná věda nedělá, prostě se jí dívej do očí, jako komukoli jinýmu.“ Dalibor vezme Vikyinu krosnu, jde s ní ke vchodu a zmáčkne zvonek.

Pavčina trochu znervózní, Dalibor jí nevadí, Dalibor jí vždycky obřadně políbí ruku a vysekne jí nějakou poklonu, ale Ditu nemůže Pavčina vystát, Dita se na ni lítostivě culí a pořád něco skládá, upravuje a rovná, asi aby dala Pavčíně najevo, že se neumí postarat ani o domácnost, tudíž ani o Milka. „Nejsem připravená na tak velkou návštěvu, už nemáme ani kafe.“

„Já mu žádné kafe vařit nebudu.“

„No to nebudeš, říkám ti, že ho nemám.“

„Jdi otevřít a nějak to vyřeš.“

Milek jde a vyřeší to tím, že všechny tři přivede rovnou do kuchyně.

„Ty jsi krásně opálená, byla jsi u moře?“ zvolá Dalibor úlisně a políbí Pavčíně hřbet ruky.

„To je vtipné,“ zasměje se Milek. Jenom on. Nikomu jinému to vtipné nepřijde.

„To mám asi z balkóna.“

„Z balkónu. Dáte si kafe?“

Dita se na Pavlínu usmívá tak přátelsky, jak to jen jde, snaží se neuhýbat očima, ale nemůže si pomoci, jí je to prostě líto.

„Já bych si kafe dal,“ ozve se Dalibor, je tak mohutný, že tady v bytě pořád do něčeho vráží.

Milek nereaguje, nehodlá se s Daliborem vůbec bavit a kafe stejně došlo. Pavlína nalije do karafy vodu, umyje skleničky, utře je do utěrky a rychle ji složí dřív, než ji bude chtít složit Dita. Někde v kredenci by měly být oplatky, chvíli je marně hledá, pak kredenc zavře. Viky se zatím prochází bytem, byla tady jen párkrát a vždycky seděla v kuchyni. Za těmi dveřmi, kde čekala pokoj pro hosty, je k jejímu překvapení jen spíž, pár marmelád vyskládaných na polici, okurky, brambory, vysavač a smotaná hadice, koš na prádlo. Viky zavře dveře a vstoupí do protějších, tam je koupelna, tu si vybavuje, zelené kachličky i ručníky, malá vana. Viky má radši sprchu, ale to nevadí, záchod není zvlášť, to vadí víc, ale vydrží to, ona vydrží všechno, hlavně když nebude muset bydlet s Daliborem.

„Kde budu spát?“ zeptá se táty, když na něj narazí v chodbě vymalované do fialova.

Milek si dá prst před pusou. „Teď ne.“

„Proč ne? Máma už se s tím smířila, můžem se rovnou nějak domluvit.“

„Smířila?“ diví se Milek. Doufal, že to Dita nakonec Viky zadržne, a tím se to vyřeší. Je to přece její máma, s takovými věcmi by se smířovat neměla.

„Říkala, že si můžu dělat, co chci.“

„Já to s ní nějak proberu. Potom.“

„Kdy potom?“

„Až u toho nebude Dalibor, nechci před tím blbečkem nic řešit,“ vymluví se Milek. „To chápeš, ne?“

Viky se usměje, táta je spojenec, taky Dalibora nesnáší. Chtěla by ho obejmout, ale táta ji nikdy neobjímal, chová se k ní od malička jako k někomu, kdo se mu nedopatřením prostě jen zjevil v životě. Oba se vrátí do kuchyně, kde si Dita s Pavlínou povídá o počasí a o práci, snaží se nedívat se jí přitom do očí, jenže to není tak jednoduché, nedělat z toho vědu, nervózně složí utěrku, ačkoliv byla už složená, a pak raději zamíří do obýváku. Potah na pohovce je celý nakřivo! Dita se ho pokouší upravit, rozčiluje ji, když pohovka zpod potahu vykukuje, ale potah je zjevně menší, než by si tahle pohovka zasloužila, když ho posune nahoru k levé straně, sklouzne to z pravé.

„Nech toho,“ zasyčí Viky, která si sedla k jídelnímu stolu. Přemýšlí, jestli jí táta s Pavlínou uvolní ložnici, aby měla soukromí a klid na učení, anebo koupí pohovku, která půjde rozložit, protože tahle, aspoň myslí, rozložit nejde.

Dita nechá potah potahem a sedne si ke stolu zády k Milkovi, aby jí Dalibor nevyčítal, že se na něj dívá jinak, než jak on si představuje, že by se na něj dívat měla.

Dalibor si nalije vodu do skleničky. „Možná bychom se mohli domluvit na tom přesunu, když jsme tady všichni,“ navrhone.

„Přesunu?“ to slovo se Milkovi nelíbí, Viky snad není panda, co se kvůli nedostatku bambusu potřebuje přesunout z jedné zoo do druhé.

Pavlína mlčí, ale významně se na Milka levým okem dívá.

„Třeba si to ještě rozmyslí,“ usměje se Dita.

„Nerozmyslím. Jde ta pohovka rozložit?“

„Přece nebudeš spát na pohovce.“

„Tohle je dvoupokojový byt,“ oznámí Pavlína Ditě.

Dita se zmateně zadívá směrem do chodby, protože právě tam směřuje Pavlínino pravé oko.

„Já bych to vyřešil, až se vrátíme.“

„Já bych to vyřešil rovnou.“

Milek se na Dalibora zatváří nepřátelsky, to, že se snaží vycházet s Ditou, ještě neznamena, že musí vycházet i s ním. „Že má Dita dítě, jsi snad věděl už v době, kdy jsi ji odtáhnul od rodiny.“

„Ty ho máš snad taky!“

„Podrž to, prosím tě,“ požádá Milka Dita a dá mu vázu, aby pod ní srovnala ubrus na stole.

Milek stojí opřený o kuchyňskou linku, protože sedět u jednoho stolu s Daliborem nechce. Trochu se ho bojí, kdo ví, čeho je to hovado schopné. Vezme si od Dity vázu a poslušně ji drží.

„Tady ta výšivka by měla být uprostřed,“ rozhodne se Dita, jenže když dá tu výšivku na střed, není po protějších stranách ubrus stejně dlouhý.

„Je to i tvoje dítě, a platíš na ni hovno,“ vyčte Dalibor Milkovi, vytáhne z peněženky tisícovku z peněz, co dostal od Dity, a položí ji před Viky na stůl. „To máš na cestu, kdybys měla hlad, něco si kup na nádraží nebo ve vlaku, tam určitě bude jídelní vůz.“

Viky zmateně poděkuje a peníze si vezme. Dalibor řekne, že počká venku, a jde tam počkat, Dita se za ním dívá, měla by jít taky, ale to přece nejde, takhle utéct, Viky je její dítě, nechá ji přece spát na pohovce, potřebuje mít svůj pokoj a psací stůl, místo, kam si bude pokládat svůj deník. Určitě je to deník, Viky si ho všude nosí s sebou. „To tady máte opravdu jen jednu ložnici?“ vzdychne.

„Ano.“

„Viky, nemůžeš spát na pohovce, vždyť ty spíš pořád, bolely by tě záda.“

To je pravda, Viky spí dost, ale je jí jedno kde. „Mně to nevadí.“

„Dá se to aspoň rozložit?“

„Koupím rozkládací,“ navrhne Milek.

Dita stáhne ubrus ze stolu a zkoumavě si ho prohlíží. Pavlína to nevydrží a odejde do ložnice, po chvíli se ozve rachocení šicího stroje.

„Šití ji uklidňuje,“ řekne Milek do ticha.

„Ona je rozčilená?“

„Asi.“

„Z čeho?“

„Z tebe,“ obviní mámu Viky.

Milek pokrčí rameny, říct teď, že Pavlínu rozčiluje hlavně Viky, se moc nehodí, ačkoliv pravda uzdravuje.

„Nemá to být uprostřed?“ diví se Dita.

„Co?“

„Ta výšivka.“

„Měla bys jít,“ doporučí jí Milek klidně. „Ať na tebe dlouho nečeká.“

„Jo, mami, běž.“

Dita vrátí ubrus na stůl a pohladí Viky po jejich krátkých světlých vlasech, co se teď lesknou ve světle dopadajícím z balkonu tak, že Viky vypadá jako andílek, ale možná to je jen vlivem špatného svědomí, že Dita Viky vnímá právě teď právě takhle.

„Vymalujem to tady nějak normálně na bílo?“ zeptá se Viky, když máma s Daliborem konečně odjedou.

„Fialová dodává duchovní sílu,“ prohlásí Milek tak vážně, že to Viky rozesměje.

„Co?“

„No, barvy jsou důležité pro pozitivní myšlení.“ Milek se podívá na oblečení, co má Viky na sobě, černé triko a černé džíny. „Černá zrovna moc ne,“ dodá a znovu, jako už několikrát předtím, ho napadne, proč si nechala Viky dobrovolně vytetovat na tělo něco tak příšerného a jak je sakra možné, že jí to Dita dovolila, aniž by si s ním nejdřív promluvila, on by tohle Viky určitě nedovolil, takhle si zkazit celý život.

„Víš, že to tam máš na celý život?“ zeptá se jí. Je to sice úplně zbytečný dotaz, samozřejmě že to Viky ví, ale prostě to z něj vypadlo.

„Vím,“ odsekne Viky.

„A co to znamená?“

„Nic.“

„Když to nic neznámá, tak proč sis to tam nechala vytetovat?“

„Protože je to pro mě důležité.“

„Ta čára?“

„Jo, ta čára.“

„To ti poradil Dalibor?“

Viky se zatváří tak, že na tu otázku ani nemusí odpovídat.

„Aspoň že tak,“ hlesne Milek a jde si do ložnice pro tašku, Pavlína se na něj ani nepodívá. V obýváku pak rychle kontroluje její obsah. „Štěstí občas skáče v zalátovaném pytlí,“ řekne, jako by ta věta snad ležela srovnaná mezi tričky a on ji právě našel.

Viky si sedne na kraj pohovky a s pobavením poslouchá tátu, který prohlašuje další podivné věty typu: *ve zdravém těle zdravý duch, příroda je živá mysl, každý další den může být lepší než ten předchozí nebo každé škobrtnutí je výzvou něco změnit.*

„Nebudu tady překážet?“ přerušil ho po chvíli.

Milek zavrtí hlavou, ale neříká nic. Hlas by ho prozradil.

„Nemusíš kupovat rozkládací, mně nebude vadit spát na téhle. Fakt, tati, nic kvůli mně nekupujte.“

„Nechci, abys spala na pohovce,“ ujistí ji Milek a výjimečně ani nelže.

„Je to tady strašně prťavý,“ uzná Viky. „Ale já s Daliborem už bydlet nemůžu, to radši zdrhnu!“

Milek se zarazí, on by s Daliborem nebydlel ani za zlaté prase, ale neví, co s tím udělat, tak jen zapne tašku a vyzve Viky, ať se jde před odchodem ještě vyčurat.

Robert počká, až bude v serpentínách mezi stromy líp vidět, a pak předjede pomalý vůz před sebou, který ho zbytečně brzdí. Do cíle zbývá jen pár kilometrů, má tuhle trasu rád, zná ji nazpaměť, s každou další zatáčkou, kopcem a odbočkou cítí větší dojetí, blízkost, možná přátelství, je-li možné něco takového cítit k chatě nebo aspoň k místu, kde stojí, v zelené stráni kousek pod skalami. Auto nechá pod terasou, kterou v tuhle hodinu stíní větve vysokého jeřábu. Měl by parkovat na vyhrazeném plácku mnohem dál od chaty, ale kufr má plný přepravek s jídlem, rychle to vynosí a pak přeparkuje. Nina spí. Hlava se jí sklonila až k útlému rameni a dlouhé vlasy jí padají přes silné dioptrické brýle na levou líci. Robert si vzpomene, jak jí ty brýle vždycky sundal a položil je na noční stolek. Světlo ve tvaru mráčku připevněné na zdi jejího dětského pokojíčku nechal svítit jako slib, že ji nikdy neopustí, aby se nebála. Nakonec ta žárovka stejně praskla. Vypne motor, vystoupí z auta a tiše za sebou zavře dveře. Pořád si není jistý, jestli se rozhodl správně, jestli to neměl ještě chvíli vydržet, třeba než bude Nině osmnáct nebo dvacet, ale už to nejde vrátit. Pomalu obchází chatu kolem dokola. Je to jeho rituál, přivítání a Lukáš je tady s ním, o pár kroků napřed, vždycky byl o pár kroků napřed, potřeboval být všude první a všechno dělal strašně rychle, jako by mu čas běžel nějak jinak než ostatním. Slyší ho, jak se nahlas směje a plánuje, běhá z místa na místo jako malé dítě, když sem přijede na prázdniny. Začne si tiše zpívat.

„Vemte ten vlas a vyrobte mi bráchu. Dvojníka do zálohy bez vad a strachů.“

„Proč někdo jezdí do hor, když se chce dívat na televizi?“ zeptá se nahlas, ale nikdo mu neodpoví. Občas si říká, jestli by